



● Наші сучасні

Що серцю найдорожче...

У НИХ – різні долі, різні погляди на світ. Різними стежками-доріжками йшли до свого щастя. Та мають ці симпатичні молоді жінки й багато спільного. Хоча б у тому, що народилися в чималеньких сім'ях, що поруч з ними підростали сестрички: три в однієї і три – в другій.

Наталія була найменшою в Бендюків, у хорошій родині, де старших шанували, традиції свято берегли. Тому після Рити, Тані та Ліді, мабуть, і дали їй мамине ім'я. Вона й більше інших схожа на Наталію Дмитрівну. Як вона, має вміння до всякої роботи руки: шити-вишивати, в'язати, затишок в оселі створити. І співає гарно. Й багато чого іншого запозичила в неньки.

Минуло більше десяти літ, як не стало цієї неспокоїної людини. А не так давно осиротів сім'ю і батько, Михайло Адамович, добрий, порядний чоловік, який так любив своїх дочок, онуків, а чи не найбільше – правнучку Мар'янку. Тепер лише хатина батьківська білява, мов священний

оберіг, стоїть у засніженому старому садку. Мов спомин про найкращі безтурботні роки, що пройшли тут в любові і ласці...

Рано залишилась без матері Валентина Назаришина. Ледве вісімнадцять минуло. Ніякого досвіду не мала, лише школа за плечима, а відтепер – неминучий біль у серці від тяжкої втрати. Хіба що сестрички, підростаючи, радували: як старша в сім'ї, опікувалася ними разом з батьком.

Та правду кажуть, що поки є мати, доти є й сонце, доти пташина і цвіт під віконцем... Розлетілися сестри кож-на у свій світ. Одна Валя у Володимирці залишилась і чимало гірких хвилин пережила. Бо нелегко було їй виходити самій у люди. Тому, мабуть, над усе цінує родинний затишок і доброту в людях.

Час, мов рікою, стрімкою пливе. Швидко й непомітно злинули літа. Наталія і Валентина мають свої сім'ї, хороших чоловіків, славних дітей. І хоч самі вже матері, іноді так не вистачає їм

лагідного маминого слова, доброї поради-підтримки, всерозуміючого погляду. Це – вже назавжди. І, мабуть, у кожного...

А на роботі в редакції та друкарні Наталія Котович і Валентина Назаришина – хороші колеги, сумлінні трудівниці. Ось уже рік, як освоїли комп'ютери і творять районну газету. Стараються зробити її привабливою, гарною, вишукують нові засоби оформлення і подачі матеріалів, прагнуть стати справжніми майстрами комп'ютерного набору.

Сьогодні в їхніх домівках ще свято, яке завітало з терпким запахом ялинки, дитячим сміхом і спогадами-снами про дитинство. А коли є такі спомини, то є і молодість – прекрасна, неповторна пора. Є віра й надія. А ще – любов. До того, що серцю найдорожче.

Єва ХУТКА.



На знімку: Наталія КОТОВИЧ і Валентина НАЗАРИШИНА за роботою. Фото Сергія Дуляницького.